

R: Bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú,
C
bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú,
G7
bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú,
C
bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú, bú.

2. Kočky, kočky, jak si vlastně povídáte?
Kočky, kočky, jakou máte řeč?

R: Mňau, mňau, mňau,...

3. Pejsci, pejsci, jak si vlastně povídáte?
Pejsci, pejsci, jakou máte řeč?

R: Haf, haf, haf,...

4. Hadi, hadi, jak si vlastně povídáte?
Hadi, hadi, jakou máte řeč?

R: Sss, sss, sss,...

5. Němé tváře, jak si vlastně povídáte?
Němé tváře, jakou máte řeč?

R: Bú..., mňau..., haf..., sss...,
(každý jaké zvíře chce)

Rozcvička motivovaná zvířátky - Rozehřátí a protažení těla

Pes – lezeme po čtyřech mírně pokrčená kolena, ale kolena máme ve vzduchu

Koníček – cval střídáme pravou a levou nohu, poskakujeme, ruce v bok

Kráva – lezeme po čtyřech, ale kolena máme ve vzduchu

Slepička – jsme ve dřepu, ruce dáme v bok a pohybujeme hlavou dopředu a dozadu

Káčátko – chůze ve dřepu

Kačenka – chůze ve dřepu, kolíbeme se jako kačka

Kohoutek – dáváme nohu před nohu, napřímíme se, ruce v bok

Vravec – poskoky snožmo, ruce na ramenou

Orel – upažíme, běháme a máváme „křídly“ (rukama) jako pták

Hloupé slepice, chytrý kohout?

Celou noc pršelo. Listy se svěže leskly a jáma v rohu zahrady se proměnila v rybníček. Eliška se tam šla podívat. Najednou si všimla, že se na břehu něco hýbe. Jedna slepice si hrdě vykračovala zahradou a za ní v řadě mláďata. Jenže jaká: Elišce se na tom něco nezdálo.

Teta Anežka totiž dala slepici vysedět kachní vajíčka. Vylíhla se z nich káčata. A teď je slepice první vyvedla ven. Máma slepice si hrdě vykračovala v čele průvodu. Něžné ochmýřené kulíčky se poslušně kolébaly za ní. Ale sotva došli k rybníčku, vrhla se kachňata do vody. Slepice nemohla uvěřit tomu, co vidí.

Vylekaně pobíhala po břehu a pokoušela se přivolat drobotinu zpátky z vody.

Když to uslyšela teta, přišla se podívat, co se děje.

„Podívej, Anežko,“ ukazovala Eliška. „Táhle hloupá slepice si myslí, že se káčata utopí!“

„Kdepak, není hloupá,“ rekla Anežka. „Vyseděla je, a tak si myslí, že jsou to kuřata. A ta plavat neumí.“

„Takže ta slepice je vlastně správná maminka, která se stará o svoje děti,“ napadlo Elišku.

„Přesně tak.“ Teta Anežka vyhnala kachňata z vody a slepice se uklidnila.

Pak teta vzala Elišku za ruku a odvedla ji k domu. Po pár krocích se holčička ozvala:

„Slepice snášejí vajíčka, sedí na nich a pak vyvádějí kuřátka. Ale k čemu jsou kohouti?“

Teta Anežka se zasmála.

„Kohouti umějí spoustu věcí. Udržují pořádek mezi slepicemi, které se rády hašteří. Bez kohouta by se z žádného vajíčka nevylíhlo kuře. A pak, když je to potřeba, statečně brání svoji rodinu, třeba i proti cizímu člověku. Však to sama uvidíš,“ vysvětlovala teta.

Došly k výběhu pro drůbež. Slepice se tlačily kolem krmítka a bojovaly o pšeničná zrnka.

Strejda Toník jim přes plot hodil košík čerstvých listů. Tě pochoutky si ale všiml jenom kohout. Hned byl u ní a začal ji přebírat zobákem.

„Podívej, teto, jak je chytrý.“
ukázala na kohouta Eliška.
„Než si slepice něčeho všimnou,
vzobe ty nejlepší lístečky.“
Ale kohout holčičku
překvapil.

Místo toho, aby se dal
do jídla, zakokrhál
a přivolal slepice.

Byly tu hned, pustily
se do šťavnatých lístků,
a z těch za chvíli
nezůstalo skoro nic.

Kohout hrdě
přecházel kolem
a sledoval své hejno.
Teprve když slepice
odešly, našel si pár
zbylých lístků a sezobal
je.

